

Péter Márta

azóta is

*a hangod
hangon-
túlra
vég-
közelre
végült
nagyon
világos
volt
akkor*

*szúrt a
fényed
utolsó
villanásod
itt*

*honnan
fénylődsz
bennem
ahogy
azóta
is*

csendhangok

*a földön minden
tárgy lesz (az
ember is csupán az)
és sokasodnak
tárgyak úsznak
láthatáron, míg
szobámban szürkület
minek pakolni
tele minden*

itt és ott is, én
meg bennük s általuk
mert a világ 'mit abból
felfogunk (mennyi az?)
anyagot, anyagi
folyamot, a napok
vackát, bélésterét
különülést
a kvázi mindent, mert
mi vagyunk a világ, de
a föld is ledob s ráz
és föl se fogjuk.
az ember csak
vonyít, a
teremtésnek árva teste,
ahogy fogolyként hiszi
tudatlan, s közben
agya foglya, zárva
magát önmagába, s
belül rekedt bízásába
les, míg forgolódik
helyét keresve, és
messziről ő is
csak kihullott
darabja egésznek,
töröttként testesült,
de repült mégis, ha
kellett, felszárnnyalt
az égre, mit feledtünk
pedig betérít, agyon-
nyom örökre, időnkre,
s a lény föl se fogja
a csendet és
hangját
se

tér

beszédbe hullva-
zárva, hangba
márto
szétalakzott
televénybe

sűrűnehéz
bábelébe
falazva falba
temetve
halva
(élve)
él(?)

ki
tudja ezt, ha
szóra nyíl',
talán ha
másra.
vagy
szavatlan
várna
talán
szíve is
látna

ünnep

viszik az
állatokat
leölni viszik
teherautón
karámban
mozgó ólban
cél felé
(sírnak)
torlódó állat-
hús-tömeg
sok lábon dől
egyfelé, ha fékez
a kocsi (durván,
csak rakománya van)
sors ez is, állati
mindennap, reményte-
len szemek, ölés-
érzetek, úton a
vágóhíd felé
és látod az
állatokat

az állatok
tekintetét, mint
történetbe ékelt
halálmotívumot
hogy szent
napra többet
ölnek, mert
szentség és vér
összefér, egymáson
megtapad, mint bűn
és emberi tekintet
mint bűn és hit
felhős árnya
törött szilánkjá
egésznek
szem és szellem
sötét leple, oda-
vetettje, mert
sötét álom,
ahogy az
ember ünnepel

zaj

súlyul a föld
zaj lepi, élői
petézik tele
hanggal, én-
hordozó
kábulattal
míg forog
velünk, míg
magunkban
pörögve
vagyunk
el
vagyunk
zajunkban
énnel-telt
valónkban
teherként
nyálzódova
szét, jól

*vagyunk
íme, az
ember, mint
alvó tömeg
magányos
léte, íme
a jó, nehéz
lesz ébredése
mert minek?
hiszi tudatlan
álmában
burokban egy
bontott csirke
emberi
formában
közelebb van
Hozzá, és ti
hiába eszitek
még jól sem
laktok, éhetek
örök, ahogy a
belőletek evőké
is az*